

Arrest

nr. 179 604 van 16 december 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 juli 2012 wordt aan de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod voor drie jaar.

1.2. Op 10 april 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op dezelfde dag neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.3. Op 19 mei 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 25 juni 2015 wordt de aanvraag zonder voorwerp bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Op 6 augustus 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 17 september 2015 neemt de burgemeester van de stad Antwerpen de beslissing tot niet inoverwegingneming (bijlage 2).

1.5. Op 26 november 2015 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 mei 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 192 982.

1.6. Op 27 mei 2016 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 192 992.

1.7. Op 9 augustus 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Bij arrest nr. 173 214 van 17 augustus 2016 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.8. Op 9 augustus 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 21/07/2012, 23/07/2015,15/07/2016). Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 21/07/2012, 23/07/2015,15/07/2016).

Betrokkene verklaart in zijn laatste aanvraag 9bis van 26/11/2015 dat hij veel familie heeft in België en sinds reeds geruime tijd bij zijn tante (Mevr. E. I. H. (...)) woont. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen van zijn eventuele band met zijn tante en of andere familieleden. Ook op het administratief verslag van de Luchtvaartpolitie van 08/08/2016 vermeldt betrokkene hier niets van. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart in zijn laatste aanvraag 9bis van 26/11/2015 dat hij gehuwd is, ook op het administratief verslag van de luchtvaartpolitie van 08/08/2016 verklaart betrokkene dat hij zijn vriendin

komt ophalen. Uit het dossier van betrokkene is echter niets gekend over een eventueel huwelijk en of wettelijke samenwoning met deze vriendin waarvan geen naam gekend is. De relatie die hij zou aangegaan zijn is niet bewezen. Betrokkene kan niet bewijzen dat hij eventueel zou samenwonen met deze vriendin en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan steeds via de moderne communicatiekanalen (internet, telefoon,...) in contact blijven met zijn familieleden, tante en zijn eventueel mogelijke vriendin. Daarnaast bestaat geen beletsel voor de betrokken familieleden om betrokkene te gaan opzoeken in dienst land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"10.1 De geschonden bepalingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn de normen die een bestuursorgaan binden bij het verrichten van rechtshandelingen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur houden in dat burgers in staat worden gesteld om het positief recht dat op hen van toepassing is, te kennen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing alle in aanmerking komende belangen en gegevens uit het dossier voldoende heeft geanalyseerd en afgewogen.

De beginselen van behoorlijk bestuur liggen aan de grondslag van de volgende verdragsrechtelijke en wettelijke bepalingen:

-Artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet: (...)

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pr.L. 24 december 2008, afl 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding mbt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De Richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RVS 18 december 2013, nr. 225.871).

De wet bepaalt niet dat de maximumtermijn van drie jaar de regel is, waarvan in specifieke omstandigheden van elk geval kan worden afgeweken.

*- Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:
"(...)"*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is er op gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuhez/Noorwegen, §§ 68-69).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69).

De beleids marge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn./Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

*- Artikel 9 IVK bepaalt als volgt:
(...)*

De Preamble bepaalt : "indachtig dat zoals aangegeven in de Verklaring van de Rechten van het kind, "het kind op grond van zijn lichamelijke en geestelijk onrijpheid, het kind bijzonder bescherming en zorg nodig heeft, zowel voor als na zijn geboorte".

10.2 Onderzoek van de bestreden beslissing : het onderzoek voorzien in artikel 74/11 §1 Vw dient niet beperkt te worden tot het onderzoek op grond van artikel 8 EVRM.

In casu dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde het bestaan van het gezinsleven van verzoeker blijkt te betwisten.

In de motivering blijkt DVZ zich te baseren op op 2 documenten uit het administratief dossier:

- 1. de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26.11.2015*
- 2. het administratief verslag van de luchtvaartpolitie van 8.8.2016 (stuk 16).*

De DVZ heeft elementen uit de 2 documenten overgenomen, zonder daadwerkelijk of secuur te onderzoeken wat de concrete situatie van verzoeker is en/of hem hierover te ondervragen of te confronteren.

- met betrekking tot zijn tante H. (...): de aanvraag om machtiging tot verblijf vermeldt idd deze tante en de overige familieleden. Tijdens het verhoor van de politie werd verzoeker echter in het geheel niet ondervraagd over zijn tante. Hij werd niet ondervraagd met betrekking tot de leden van zijn familie. Evenmin werd hem gevraagd om stukken te verhandigen met betrekking die de familieband zouden moeten bewijzen.

- met betrekking tot zijn echtgenote A. A. (...): in de aanvraag om machtiging to verblijf vermeldde verzoeker dat hij gehuwd was. Wat de concrete omstandigheden van de gezinsband verwijst verzoeker naar de in bijlage gévoegde stukken. Verzoeker meldde aan de agent dat hij zijn vrouw ("mra" - in het Arabisch). Toen hem op 8.8.2016 mondeling werd gemeld dat hij waarschijnlijk gerepaterieerd zou worden (dus voor enige beslissing van de DVZ) repliceerde verzoeker hierop dat dit niet kon omdat zijn vrouw zwanger is. Hem werd niet gevraagd naar enig bewijs van haar identiteit of het bewijs van hun verwantschap. Het administratief verslag vermeldt dat hij "zijn vriendin" kwam halen, hetgeen verzoeker ten stelligste betwist.

Het administratief verslag maakt geen melding van de zwangerschap van de echtgenote van verzoeker. Evenmin werd hij in de gelegenheid gesteld het bewijs van de zwangerschap van zijn echtgenote voor te leggen.

- met betrekking tot zijn broer : het administratief verslag van 8.8.2016 vermeldt dat verzoeker op weg was naar de Luchthaven in aanwezigheid van een vriend, hetgeen eveneens ten stelligste wordt betwist. Verzoeker legt in de loop van de procédure nog een verklaring voor in die zin.

Na de arrestatie van verzoeker maakte de DVZ het administratief verslag over aan de raadsman van betrokkenene. Volgens de informatie die de raadsman bekwam van de dienst CDD is dit het enige document met betrekking tot de arrestatie van betrokkene. Het document verwijst naar een Proces-Verbaal (...). Dit Proces-verbaal kan verzoeker thans niet bekomen, want enkel op te vragen via het Parket van de Procureur des Konings. Bovendien bleek het PV nummer een fout te bevatten (stuk 17).

Ter ondersteuning van de motivering wordt verwezen naar de 2 losse voormelde documenten in het administratief dossier, zonder enige cohesie. Hieruit kan onmogelijk worden afgeleid of gemachtigde daadwerkelijk het gezinsleven van verzoeker heeft onderzocht.

Uit het bovenstaande blijkt dat het onderzoek van DVZ er blijkbaar niet op gericht was om te onderzoeken of er in hoofde van verzoeker als dan met familiale omstandigheden waren waar rekening mee diende te worden gehouden.

Het onderzoek was er eerder op gericht om elementen te vinden ten einde aan te tonen dat er geen familiale omstandigheden waren waarmee rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Formeel werd er dan wel een administratief verslag opgesteld; in de praktijk werd aan verzoeker niet de gelegenheid geboden om zijn familiale toestand naar behoren te verduidelijken. Minstens blijkt dit niet uit het administratief dossier.

Verzoeker is gehuwd met mevrouw A. A. (...); het echtpaar verwacht een eerste kind in de loop van de maand december 2016. Conform de rechtspraak van het EVRM wordt de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld.

De DVZ kan bezwaarlijk aanvoeren dat niets is gekend met betrekking tot het huwelijk van verzoeker en zij geconfronteerd werden met een "fait accompli". Het opstellen van een administratief dossier zoals in casu gebeurde, heeft juist tot doel voor de Dienst Vreemdelingenzaken, om zich te vergewissen van de specifieke omstandigheden eigen aan elk geval, en pas nadien een beslissing te nemen.

De echtgenote van verzoeker is zwanger. Verzoekende partij is op de hoogte van de Rechtspraak van het EHRM die luidt dat het gezinsleven pas ontstaat na de geboorte van het kind (EHRM 27 oktober 1994, m. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. VK, par. 30).

Deslaniettemin wijst verzoeker er op dat het IVK in de Preamble bepaalt dat ook het ongebornen kind recht en nood heeft op bescherming door de partij en bij het Verdrag.

Bovendien heeft verzoeker een klacht ingediend bij het Kinderrechtencommissariaat, die het dossier thans behandelt. Het dossier is gekend onder het nummer 0031109 (stuk 18). Bij het Kinderrechtencommissariaat worden de rechten van ongebornen kinderen (in het kader van een gezinsleven) derhalve wél erkend, minstens wordt hiervoor een dossier geopend. Los- van het gegeven of het recht van het ongebornen kind om geboren te worden in aanwezigheid van zijn vader, al dan niet beschermd wordt door artikel 8 EVRM is het gegeven van de zwangerschap zo determinerend er rekening mee had moeten worden gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. De verzoekende partij kan niet anders dan zich de vraag stellen of de ambtenaar die de beslissing heeft genomen, wel op de hoogte was van de zwangerschap.

Ook met betrekking tot de overige familieleden van verzoeker (broer, oom, tantes, neven en nichten ...) is verzoeker vertrouwd met de Rechtspraak van het EVRM die luidt dat een (door artikel 8 EVRM te beschermen) familieleven slechts bestaat indien het bewijs wordt geleverd van de samenwoning, de financiële afhankelijkheid, de reële banden ... (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittanië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Staatsburg, Council Of Europe Publishing, 2007, 97). Dit sluit echter niet uit dat de DVZ bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening zou kunnen houden met deze familiale banden.

Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt echter niet dat deze omstandigheden uitsluitend getoetst moeten worden aan artikel 8 EVRM.

De DVZ is vrij om discretionaire te oordelen wat deze specifieke omstandigheden inhouden. Dit kunnen redenen van familiale aard zijn; elementen uit het familiale leven of andere omstandigheden.

Bij de beoordeling van de specifieke omstandigheden heeft de DVZ er zich toe beperkt om de specifieke omstandigheden enkel en alleen te interpreteren in het licht van artikel 8 EVRM.

In die zin heeft de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd.

3. De termijn van het inreisverbod: drie jaar is niet de norm, maar de maximumtermijn.

Met betrekking tot de duur van het inreisverbod stelt de bestreden beslissing:

" Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar".

Artikel 74/11 kent aan de DVZ de bevoegdheid- toe om de duur van het inreisverbod te bepalen.

Artikel 74/11 § 1 bepaalt de marges waartussen de DVZ kan beslissen : van 1 dag tot 3 jaar.

De maximumtermijn bedraagt 3 jaar.

De wet bepaalt echter niet dat de termijn van 3 jaar de norm is; en dat van deze norm kan worden afgeweken door een inreisverbod van kortere duur op te leggen in bepaalde specifieke omstandigheden.

In de bestreden beslissing stelt DVZ dat er geen specifieke omstandigheden zijn die rechtvaardigen dat wordt afgeweken van de norm van drie jaar.

Met deze motivering geeft de DVZ ten onrechte aan dat een inreisverbod van 3 jaar de norm is.

Met de motivering geeft de DVZ aan dat in casu niet van de norm (van 3 jaar) kan worden afgeweken.

Dergelijke motivering berust op een foute interpretatie van artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing is dan ook nietig."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 EVRM en van artikel 9 IVRK.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij zijn gezinsleven lijkt te betwisten. Verwerende partij zou elementen uit 2 documenten hebben overgenomen, zonder daadwerkelijk of secuur te onderzoeken wat de concrete situatie van verzoeker is en of hem hierover te ondervragen of dit te controleren. Uit die stukken zou onmogelijk kunnen worden afgeleid dat verwerende partij het gezinsleven van verzoeker heeft onderzocht. Verzoeker zou bovendien niet zijn ondervraagd over zijn tante. Hij stelt tot slot dat hij aan de politie verklaarde dat zijn partner zwanger is. Er zou sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Hij stelt gehuwd te zijn met mevrouw A. A. (...) en zij zou in verwachting zijn. Hij stelt dat hij een klacht heeft ingediend bij het kinderrechtencommissariaat. Verwerende partij had rekening moeten houden met de zwangerschap bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er zou verder geen rekening zijn gehouden met de andere familiale banden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Verzoeker verwijst tot slot naar artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet en stelt dat verwerende partij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven betreffende het inreisverbod op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker die determinerende motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht werd bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

In dit opzicht, dient te worden verwezen naar considerans 14 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, waarin het volgende wordt verduidelijkt met betrekking tot de specifieke omstandigheden waarover sprake is in artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet:

“Het effect van nationale terugkeermaatregelen moet een Europese dimensie krijgen, door middel van een inreisverbod dat de betrokkene de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van alle lidstaten ontzegt. De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was.” (eigen onderlijning)

Inzake de duur van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de procedures die door verzoeker werden doorlopen, naar verscheidene bevelen die werden gegeven om het grondgebied te verlaten en waaraan verzoeker geen gevolg heeft gegeven, naar zijn hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen blijven, naar het belang van de immigratiecontrole en het gegeven dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar.

De in de bestreden beslissingen gegeven motivering voor de duur van het inreisverbod is bijgevolg wel degelijk in overeenstemming met artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet, zoals verduidelijkt in considerans 14 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek uit op motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij voert in dit kader een schending van artikel 8 EVRM aan.

Dienaangaande, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er zowel rekening werd gehouden met zijn voorgestelde relatie met zijn partner en met zijn voorgehouden familieleden met zijn tante.

In de bestreden beslissing wordt inzake artikel 8 EVRM het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart in zijn laatste aanvraag 9bis van 26/11/2015 dat hij veel familie heeft in België en sinds reeds geruime tijd bij zijn tante (Mevr. E. I. H. (...)) woont. Betrokkene kan geen enkel bewijs voorleggen van zijn eventuele band met zijn tante en of andere familieleden. Ook op het administratief verslag van de Luchtvaartpolitie van 08/08/2016 vermeldt betrokkene hier niets van. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem/haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart in zijn laatste aanvraag 9bis van 26/11/2015 dat hij gehuwd is, ook op het administratief verslag van de luchtvaartpolitie van 08/08/2016 verklaart betrokkene dat hij zijn vriendin komt ophalen. Uit het dossier van betrokkene is echter niets gekend over een eventueel huwelijk en of wettelijke samenwoning met deze vriendin waarvan geen naam gekend is. De relatie die hij zou aangegaan zijn is niet bewezen. Betrokkene kan niet bewijzen dat hij eventueel zou samenwonen met deze vriendin en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene kan steeds via de moderne communicatiekanalen (internet, telefoon,...) in contact blijven met zijn familieleden, tante en zijn eventueel mogelijke vriendin. Daarnaast bestaat geen beletsel voor de betrokken familieleden om betrokkene te gaan opzoeken in dienst land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 4 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het

EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

(...)

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van (...) (zijn) recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. (...)

Bijgevolg, kan hij niet ernstig voorhouden dat verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met de omstandigheid dat hij hier een gezins- en familieleven beweert te hebben. Evenmin kan hij voorhouden dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de andere familiale banden.

Artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet omvat ter zake, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, bovendien geen formele motiveringsplicht. De specifieke omstandigheden waarvan sprake in artikel 74/11, §1, lid 1 van de Vreemdelingenwet, dienen immers te worden gelezen in het licht van considerans 14 van de Richtlijn 2008/115/EG.

Verzoeker toont met zijn betoog inzake de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

In dit opzicht en zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, kan verwezen worden naar het administratief dossier waaruit blijkt dat elk stuk aangaande zijn voorgehouden gezinsleven met zijn partner ontbreekt en waaruit evenmin enige band van afhankelijkheid ten aanzien van zijn tante kan worden afgeleid. In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat “uit het dossier van betrokkene (...) echter niets gekend (is) over een eventueel huwelijk en of wettelijke samenwoning met deze vriendin waarvan geen naam gekend is”, dat “de relatie die hij zou (hebben) aangegaan (...) niet bewezen (is)”, dat “betrokkene (...) niet (kan) bewijzen dat hij eventueel zou samenwonen met deze vriendin en (...) dus geen gemeenschappelijke huishouding (voert).” Dienaangaande kan verwezen worden naar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet, d.d. 26 november 2015. Hierin stelde verzoeker zonder enige verdere precisering onder titel “1.4. Gezinssituatie gehuwd”. Uit het administratief verslag van de luchtvaartpolitie van 08/08/2016 blijkt dat verzoeker enkel verklaarde dat hij zijn vriendin komt ophalen. Derhalve wordt in de bestreden beslissing terecht slechts aangegeven dat hij “in zijn laatste aanvraag 9bis van 26/11/2015 (aangaf) dat hij gehuwd is” en dat “hij verklaart (...) (heeft) dat hij zijn vriendin komt ophalen”, elementen waarmee verwerende partij rekening heeft gehouden bij het opleggen van het inreisverbod.

Verzoeker voert derhalve geen enkel concreet element aan dat aan verwerende partij bekend was op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen en waartegenover het feit dat hij het grondgebied gedurende drie jaar niet kan betreden in kennelijke wanverhouding zou staan, waardoor hij

niet aantoont dat de gegeven motivering niet zou toelaten om een inreisverbod voor de duur van drie jaar op te leggen. Zijn betoog als zou verwerende partij artikel 74/11 van de vreemdelingenwet te beperkend hebben geïnterpreteerd of een foute interpretatie geven aan voormelde bepaling, faalt bovendien in rechte.

Verzoeker brengt thans bij zijn verzoekschrift enkele foto's, een kopie van een A-kaart, een zwangerschapsboekje en een Marokkaanse huwelijksakte bij waaruit blijkt dat hij op 2 november 2015 in Marokko in het huwelijk trad met mevrouw A. A. (...). Verzoeker slaagt er met die stukken niet in aan te tonen dat er sprake is van een in België dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het louter gegeven dat verzoeker in Marokko in het huwelijk is getreden toont niet aan dat er tussen hem en mevrouw A. (...) een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven bestaat dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Verzoeker toont, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, op geen enkele wijze aan dat hij en mevrouw A. (...) op hetzelfde adres wonen en samen een huishouden zouden hebben. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de foto's en uit het kopie van de verblijfskaart van mevrouw A. (...) Verzoeker legt verder een zwangerschapsboekje voor, doch verwerende partij stelt samen met Raad in het arrest van 17 augustus 2016 met nummer 173.214 vast dat in het licht van artikel 8 EVRM er heden in ieder geval geen sprake is van het bestaan van een gezinsleven tussen verzoeker en het ongeborn kind. Verzoeker brengt geen enkel concreet en gestaafd element bij waaruit blijkt dat de vaststellingen van verwerende partij kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn, noch dat het kennelijk foutief of onredelijk zou zijn van verwerende partij om zich in het kader van de thans bestreden beslissing, inzake het "gezinsleven", te steunen op een gebrek aan bewijs in het administratief dossier.

Verzoeker toont geen "gezinsleven" aan dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

De Raad oordeelde eveneens in het arrest met nummer 173.214 van 17 augustus 2016 dat verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt. De Raad stelde vast dat, voor wat het gezinsleven met zijn tante en de overige familieleden betreft, hij door de loutere verwijzing eraan, niet aantoont met hen een familie- of gezinsleven te leiden. Aangaande zijn echtgenote oordeelde de Raad dat verzoeker niet aantoont dat er hinderpalen zijn om contact te houden of het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Temeer nu blijkt dat de echtgenote van verzoeker zelf van Marokkaans nationaliteit is en zij terugkeerde van een verblijf in Marokko. De Raad stelde eveneens vast dat verzoeker, die nooit gemachtigd werd tot een verblijf in België en die aldus wist dat hij een gezinsleven ontwikkelde tijdens illegaal verblijf, niet aannemelijk maakt dat er in hoofde van verwerende partij een positieve verplichting bestaat hem op het grondgebied te gedogen. Ten aanzien van het ongeborn kind, stelde de Raad dat in het licht van artikel 8 EVRM er heden in ieder geval geen sprake is van het bestaan van een gezinsleven tussen hen.

Ten overvloede laat verwerende partij gelden dat het EHRM bovendien verduidelijkt heeft dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Uit het administratief dossier blijkt immers ontegensprekelijk dat het ganse verblijf van verzoeker op het grondgebied illegaal is, dat hij voor de duur van drie jaar onder inreisverbod stond en dat hij nooit enige stap heeft ondernomen om zijn gezinsleven veilig te stellen. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (RvV, 5 oktober 2012, nr. 89.235)

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)¹

Uit een illegaal verblijf, hetgeen overeenkomstig artikel 75 van de Vreemdelingenwet een misdrijf is, kunnen geen rechten worden geput.

Het voorgehouden feitelijk gezinsleven waar verzoeker zich thans tracht op te beroepen werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat hij zich bewust was of diende te zijn van zijn illegale verblijfsstatus in België en aldus niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht hij de Belgische Staat voor een “fait accompli” te stellen, omstandigheden in welke het EHRM vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82)

In dit opzicht, dient tevens te worden vastgesteld dat ondanks het voorgehouden gezinsleven, verzoeker op verblijfsrechtelijk vlak geen enkele effectieve stap heeft ondernomen met het oog de bescherming van het door hem voorgesteld gezinsleven. Verzoeker heeft nooit een aanvraag in die zin ingediend.

Verzoeker toont niet aan zich in uitzonderlijke omstandigheden te bevinden. Behoudens het feit dat verzoeker zich inzake gezinsleven en het gegeven dat hij vader zal worden beperkt tot een louter ongestaafd betoog, dient te worden opgemerkt dat verzoeker, die gedurende 2012-2015 onder inreisverbod stond, aldus op de hoogte was van het risico dat hij zijn gezinsleven op het Belgisch grondgebied niet kon uitbouwen, noch verderzetten. Bovendien, toont verzoeker niet aan dat er een onoverkomelijk hinderpaal bestaat om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te leiden.

Verzoeker was op het ogenblik van de aangehaalde zwangerschap reeds op de hoogte van zijn illegaal verblijf en het daarmee gepaard gaande risico. Niets belet mevrouw A. (...) overigens om naar Marokko of elders te reizen na de bevalling.

Uit geen enkele objectief controleerbaar gegeven blijkt als zou het ingeroepen gezinsleven enkel op Belgische bodem zou kunnen worden beleefd.

Waar verzoeker tot slot stelt dat hij niet werd ondervraagd omtrent zijn tante, blijkt uit het administratief verslag illegaal verblijf dat hij in de mogelijkheid werd gesteld verklaringen af te leggen, waarvan hij gebruik heeft gemaakt. Verzoeker toont bovendien niet aan welk belang hij heeft bij die kritiek, nu hij geenszins aantoont wat hij graag had willen verklaren omtrent “de leden van zijn familie” en dat van invloed zou kunnen zijn geweest op de thans bestreden beslissing. Verzoeker toont ten aanzien van de meerderjarige in België verblijvende familieleden geen band van afhankelijkheid aan, zodat volgens de rechtspraak van het EHRM en de Raad geen schending van artikel 8 EVRM kan worden aangenomen.

Verzoeker stelt verder dat hij aan de politie zou verklaard hebben dat zijn partner zwanger is, doch dit blijkt niet uit het administratief verslag illegaal verblijf. Hij betoogt nog dat hij ten stelligste betwist dat hij zou verklaard hebben aan de politie dat hij zijn vriendin kwam ophalen, terwijl hij in zijn feitenrelaas zelf aangeeft dat hij haar kwam afhalen aan de luchthaven van Zaventem. Verzoeker maakt overigens evenmin duidelijk welk belang hij heeft bij die kritiek.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 9 van het kinderrechtenverdrag, dient vooreerst te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing niet genomen werd ten aanzien van een minderjarig kind, doch enkel ten aanzien van verzoeker, zodat hij niet op ontvankelijke wijze de schending van voormelde bepaling kan invoeren. Verder kan worden aangegeven dat het kinderrechtenverdrag gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen ervan op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat verzoeker de rechtstreekse schending van deze artikelen van het kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig kan invoeren (RvS 28 november 2008, nr. 188 318, RvS 16 december 2002, nr. 113 723).

Hij verwijst noch naar de preambule van het kinderrechtenverdrag en vervolgt dat een kind recht en nood heeft op bescherming door de partijen bij het verdrag, doch hiermee toont hij niet aan dat dit in casu niet het geval zou zijn. Het feit dat verzoeker een klacht heeft ingediend bij het kinderrechtencommissariaat, doet evenmin afbreuk aan de thans bestreden beslissing en de motieven erin opgenomen.

In de bestreden beslissing wordt tot slot nog terecht aangegeven dat het verzoeker bovendien vrij staat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake, motief dat verzoeker geheel onbesproken laat.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker de door hem aangevoerde schendingen niet aannemelijk maakt.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Te dezen werd de bestreden beslissing genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd". Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval". Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 21/07/2012, 23/07/2015, 15/07/2016)". Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering waarom een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht in het belang van de immigratiecontrole, met name omdat de verzoeker "geen gevolg (heeft) gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 21/07/2012, 23/07/2015, 15/07/2016)", evenals omdat er "geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar", waarbij rekening wordt gehouden met de omstandigheid dat de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 november 2015 verklaarde dat hij veel familie heeft in België en sinds zeer geruime tijd bij zijn tante inwoonde, met de omstandigheid dat de verzoeker in voornoemde aanvraag verklaarde gehuwd te zijn en met het privéleven dat de verzoeker de afgelopen vier jaar in precair en illegaal verblijf in België heeft opgebouwd.

De verzoeker laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 november 2015 en uit het administratief verslag van de luchtvaartpolitie van 8 augustus 2016 heeft overgenomen, zonder daadwerkelijk of secuur te onderzoeken wat zijn concrete situatie is en/of hem hierover te ondervragen. Meer concreet wijst hij erop dat hij, toen hem op 8 augustus 2016 gemeld werd dat hij waarschijnlijk gerepatriëerd zou worden, repliceerde *“dat dit niet kon omdat zijn vrouw zwanger is”*, dat het genoemde administratief verslag van 8 augustus 2016 geen melding maakt van de zwangerschap van zijn echtgenote en dat hij evenmin in de gelegenheid werd gesteld om het bewijs van de zwangerschap van zijn echtgenote voor te leggen. Hij verwijt de verwerende partij dan ook dat hem *“niet de gelegenheid (werd) geboden om zijn familiale toestand naar behoren te verduidelijken”*.

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het bepalen van de duur van het bestreden inreisverbod rekening heeft gehouden met de zwangerschap van de echtgenote van de verzoeker. Hoewel de verwerende partij in de nota met opmerkingen terecht stelt dat uit het administratief verslag van de luchtvaartpolitie van 8 augustus 2016 niet blijkt dat de verzoeker aan de politie zou verklaard hebben dat zijn echtgenote zwanger is, kan ook niet worden uitgesloten dat de verzoeker zulks heeft verklaard en dat deze verklaring in dat verslag niet werd genoteerd. Dit verslag werd immers niet ondertekend door de verzoeker en is voor het overige op zeer summiere wijze opgesteld. Daargelaten de vraag of de verzoeker op 8 augustus 2016 aan de politie iets dergelijks verklaard heeft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier wel dat de verzoeker op 10 augustus 2016, *i.e.* daags na het nemen van de bestreden beslissing, nogmaals gehoord werd en, gevraagd of hij in België minderjarige kinderen heeft, ontkennend antwoordde, doch stelde dat zijn vrouw zwanger is van zijn eerste kind. Voorts legt de verzoeker bij zijn verzoekschrift stukken voor ter staving van de zwangerschap van zijn echtgenote (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 7).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het betrokken bestuur dient over te gaan tot een behoorlijke feitengaring. In artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is voorzien dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met alle relevante omstandigheden rekening moet worden gehouden, wat slechts geweten kan worden doordat informatie wordt opgevraagd. In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die heeft geleid tot de invoering van artikel 74/11 in de Vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de duur van het inreisverbod benadrukt dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) oplegt *“dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Parl.St. Kamer, 2011-12, nr. 53K1825/001, 23). *In casu* kan uit het administratief verslag van 8 augustus 2016 niet worden afgeleid dat de verzoeker afdoende de mogelijkheid werd geboden om zijn gezinsleven (verder) toe te lichten. Uit dit verslag blijkt enkel dat de verzoeker bevraagd werd omtrent de omstandigheid dat hij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen en omtrent zijn reis en dat de verzoeker verder een summiere verklaring heeft afgelegd dat hij zijn vriendin kwam afhalen op de luchthaven. Uit dit summiere verslag blijkt niet dat de verzoeker ervan op de hoogte werd gesteld dat ten aanzien van hem een inreisverbod kon worden opgelegd en dat enig onderzoek is gebeurd naar eventuele specifieke omstandigheden van zijn geval die een invloed zouden kunnen hebben op de duur van dat inreisverbod. Voorts kan het de verzoeker niet worden verweten dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 november 2015 geen melding heeft gemaakt van de zwangerschap van zijn echtgenote, aangezien daar op dat ogenblik nog geen sprake van was.

Het kan niet worden uitgesloten dat de zwangerschap van de echtgenote van de verzoeker een specifieke omstandigheid uitmaakt die van aard is dat deze een invloed heeft op de duur van het bestreden inreisverbod. Door zich *in casu* te beperken tot een onderzoek van de door de verzoeker op 26 november 2015 ingediende machtigingsaanvraag en van een summier verslag van de luchtvaartpolitie naar aanleiding van een administratieve controle daags voor het nemen van de bestreden beslissing, zonder de verzoeker op een behoorlijke wijze in de mogelijkheid te stellen om de specifieke omstandigheden van zijn geval, *in casu* de zwangerschap van zijn echtgenote, te laten gelden, geeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen blijk van een behoorlijke feitengaring ter voorbereiding van het nemen van de bestreden beslissing, en meer specifiek voor het bepalen van de duur van het inreisverbod.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

Waar zij verwijst naar de considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn, waarin met betrekking tot de specifieke omstandigheden waarover sprake is in artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat *“in het bijzonder rekening (dient) te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel of dat hij zich op het grondgebied van een lidstaat heeft begeven, terwijl een inreisverbod van kracht was”*, wordt er op gewezen dat dit niet belet dat met andere elementen, zoals te dezen de zwangerschap van de in België verblijvende echtgenote van de verzoeker, evenzeer rekening dient te worden gehouden, wat *in casu* door een gebrek aan behoorlijke feitengaring niet gebeurd is. Nu er *in casu* geen zorgvuldig onderzoek werd verricht naar deze specifieke omstandigheden van het geval van de verzoeker en aldus geen rekening werd gehouden met de zwangerschap van zijn echtgenote, kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij in haar nota met opmerkingen stelt dat de in de bestreden beslissing gegeven motivering voor de duur van het inreisverbod, waar wordt verwezen naar de procedures die door de verzoeker werden doorlopen, naar verscheidene bevelen die werden gegeven om het grondgebied te verlaten en waaraan de verzoeker geen gevolg heeft gegeven, naar de hardnekkigheid van de verzoeker om illegaal op het grondgebied te willen blijven, naar het belang van de immigratiecontrole en het gegeven dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot een inreisverbod van minder dan drie jaar, in overeenstemming is met artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, zoals verduidelijkt in considerans 14 van de Terugkeerrichtlijn.

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht omvat, wordt er op gewezen dat ingevolge deze bepaling wel degelijk een specifieke motivering vereist is om een inreisverbod voor de maximumtermijn van drie jaar op te leggen (*cf.* RvS 26 juni 2014, nr. 227.898) en dat uit deze bepaling voorts volgt dat er een zorgvuldig onderzoek dient te geschieden naar het bestaan van de specifieke omstandigheden, wat slechts kan geweten worden doordat recente informatie wordt opgevraagd.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog stelt dat er heden geen sprake is van het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoeker en het ongeboren kind, wordt er op gewezen dat, zoals de verzoeker in zijn verzoekschrift terecht aanhaalt, het onderzoek naar de specifieke omstandigheden in de zin van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet ruimer is dan een onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM (*cf.* RvS 17 maart 2015, nr. 230.543).

2.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven dringt zich dan ook niet verder op.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN